

Снежана Кутрички

Миодраг Ђукић

Миодраг Ђукић је био човек који је умео да своје визије спроведе у дело. Оне су, опет, увек биле на добробит српског народа и српске културе.

Своја начела спроводио је доследно, залажући се увек и у свакој прилици за оно што је сматрао корисним, вредним и исправним. Будући да је био један од оснивача Удружења које је сматрано баштиником Нушићевске традиције, залагао се увек и свугде за промоцију лика и дела нашег највећег комедиографа - па је тако поставши председник Удружења, пре дванест година, иницирао обележавање помена Браниславу Нушићу на Богојављење на дан његове смрти, поставши Министар културе подигао је споменик Браниславу Нушићу ту на тргу, уз Народно позориште, а као директор издавачке куће Просвета постарао се да се штамапају сабрана дела Бранислава Нушића. И тако је било увек и у свему. Сва су његова настојања и започети послови увек са успехом привођени крају, реализовани зато што у њима није било импровизације и недоследности, зато што није било непромишљености и плиткоумности у чињењу.

Захтевао је пуно од сарадника и колега које је својом снажном личношћу као магијом готово увек претварао у вечно одане пријатеље, али највише је захтевао од себе самог, беспопштедно се дајући до задњих граница своје снаге, увек чинећи за меру више од нас осталих. Иако већ видно посустао и уморан, не напуштајући своје дужности и последњег дана свог живота обратио се присутнима на промоцији 42. свеске едиције *Савремена српска драма* у Удружењу књижевника Србије, говорећи суштаствено и убедљиво и као и увек до тад својим бриљантним реторством опчинио нас је и овај пут.

Ђука је волео завршене послове, за њега они други нису ни постојали али морам и то да кажем, како је време одмицало његово разочарање сопственим народом бивало је све веће. Није могао да схвати и није то ни желео: зашто је тако много послова у овој земљи започето па напуштено и незавршено, ни зашто је уместо рада и дисциплине, одједном тако много оправдања, уместо достојанства и самопоштовања тако много лакомислености, нерада и бахатости. Није препознавао

свет око себе, огрезао у ароганцији, самољубљу таштини и лоповлуку. Као и сви велики људи, а Ђука је био истински велики човек, какви се данас ретко срећу, патио је због стања у својој земљи и пустошења у српској култури дубоко и искрено, чинећи до самог свог краја све да нас тргне и подсети на наше дужности и обавезе као и на наше људске квалитете.

Додељујући награде заслужнима и залажући се за признања појединцима

чији је пример могао подстаћи нас остале да чинимо више и боље, Ђука нас је напустио не добивши од овог друштва адекватно јавно признање и ниједну награду, али наше бројно присуство данас и овде казује му да смо свесни задужења која нам је поверио као и да смо одлучни да истрајемо у обављању дужности које ће чинити српску културу и дух овог народа вредним и достојним поштовања. Нека му је вечна слава и хвала!

Са министром војске генералом Марком Негованићем